

der og er med til at vogte. Og endelig er det vores opfattelse, at kommer der 20 eller 25 kommissærer, ja, hvad så? Vi har såmænd også haft danske regeringer, der har haft 22-23 medlemmer, og de har da, så vidt jeg ved, fungeret ganske udmærket, og der er jo emner nok at tage fat på, så man kan sagtens finde noget, de forskellige kan at lave.

Når det gælder afstemningsreglerne, glæder det mig mere og mere, at der er mange, der snakker om det dobbelte flertal. Jeg kan huske, at vi mange gange i diskussionerne har oplevet, at jeg stort set var den eneste, som syntes, det var en god idé. På et tidspunkt blev man enig om, at selv tyskerne var faldet fra, men nu ser det ud, som om det godt kunne være en løsning. Tænk engang, hvor er det dog dejligt.

Omkring Vestunionen er CD ikke og har heller ikke på noget tidspunkt været tilhænger af at integrere WEU i EU. Vi mener, der skal laves procedureregler, og at der skal være et samarbejdsmonster, men vi er ikke tilhængere af at integrere de to ting, og jeg mener, at det kan være med til at spolere den danske debat, hvis det ender dér.

Og så vil jeg godt til sidst slå fast, at det, der skal bringe EU videre, det, der skal gøres, så EU også bliver folkeligt accepteret, er et godt dagligt arbejde, stabilitet og en forståelse af og en tro på EU, der bygger på, at man i sin dagligdag har brug for EU.

Derfor vil jeg godt som det sidste opfordre regeringen til at være med til at sørge for, at den nye traktat holder et stykke tid, så det nu ikke igen – sådan som det er med Maastricht – er noget med, at man om 2, 3 eller 4 år skal til at lave den om.

Jeg tror på, at vi har brug for en stabilitetsperiode, hvor vi er fri for at diskutere paragraffer og artikler, søjlespring og kompetencer, og hvad ved jeg. Lad os dog få en EU-periode, hvor vi kan diskutere politik, diskutere, hvad EU skal bruges til, hvilken politik der skal føres, og hvad indholdet skal være i stedet for alt det juridiske plidderpladder. Er der noget, der kan jage mennesker væk fra en EU-tilslutning, så er det da at tro, at man skal være professor i jura for overhovedet at kunne gå ind i en EU-debat. Så lad os få en længere stabil periode.

Med de ord vil jeg gerne ønske regeringen rigtig meget held og lykke i arbejdet med regeringskonferencen. Jeg tror, det går godt. Og som slutbemærkning skal jeg selvfølgelig til ikke særlig megen overraskelse for de fleste sige, at

den dagsorden, hvor vi er medforslagsstillere, stemmer vi også for.

(Kort bemærkning).

**Keld Albrechtsen (EL):**

Jeg skal blot gøre hr. Duetoft opmærksom på, at dengang man vedtog EF-pakken, sad jeg faktisk i Folketinget og var med til at kæmpe imod den, bl.a. fordi man tog dette afsnit ud og udenrigspolitik ind.

Men det, som ikke lå i den dengang og stadig væk ikke ligger i den nuværende traktat, er flertalsafgørelser om udenrigspolitik. Det er, at man udstyrer EU med kompetence som juridisk person til at gå ud og forhandle med andre stater som en stat. Det er, at man sætter en person til reelt at være udenrigsminister. Det er, at man kan vedtage militære aktioner i EU's Ministerråd. Det er, at man opbygger en egentlig fælles udenrigspolitik som en stat, som en føderation. Det er forskellen.

Det var da slemt nok, som det var allerede i 1986; det vil jeg gerne medgive hr. Duetoft, men nu går det altså fra ondt til værre.

**Kristian Thulesen Dahl (DF):**

Jeg må sige til statsministeren, at Dansk Folkeparti finder, at den danske regerings og unionsflertallets håndtering af regeringskonferencen er katastrofal for Danmark både set i lyset af den konkrete håndtering på selve konferencen, set i lyset af regeringens håndtering af konferencen i forhold til Folketinget og endelig set i lyset af håndteringen i forhold til befolkningen.

Jeg vil gerne starte med det sidste først. Der er i befolkningen en markant og dyb skepsis over for Unionen. Det er naturligt i forhold til den måde, EU fungerer på, og den mangel på demokrati, som kommer til udtryk gennem Unionen. Flertallet i befolkningen har markeret denne modstand imod Unionen i 1992 og 1993, og det er Dansk Folkepartis overbevisning og håb, at befolkningen igen i 1998 gennem en folkeafstemning vil få mulighed for at forkaste den politiske sammensmeltning og ensretning, som Unionen er udtryk for.

Befolkningen er endnu ikke taget med på råd om den igangværende regeringskonference og det på trods af, at Dansk Folkeparti allerede i efteråret 1995 foreslog, at regeringens oplæg til konferencen skulle til folkeafstemning. I betragtning af det dybe skel, som eksisterer mellem det politiske flertal og befolkningen på det her område, burde det naturligvis have været en selvfølge.